

VI. ÉVFOLYAM.

Megjelenik

minden vasárnap

ára 3 óra 1 frt 50 kr.

Az előfizetési pénz a

KIADÓ-HIVATALBA

városháztér 6. sz.

alá küldendő.

Pest, február 11.

1872.

7. szám.

~~GYÖNYÖRÖK~~

öt előfizető után

tisztelet-példány jár.

Egyes példány ára helyben: 10 kr.

Szerkesztői iroda:

VÁROSHÁZTÉR 6. SZ.

ide küldendő mindenféle kézirat, mely „Ludas Matyi”-nak van szánva.

Hegedü szóban szép mese.

Hol volt, hol nem, valamikor volt valahol két szomszéd,
 Igaz, vagy nem, — nem állok jól, de úgy tartja a beszéd:
 Török átok fogá őket, nem jól éltek hiába,
 Egyik mindig belekottyant a másiknak bajába.
 Az egyik egy ránczos kópü, fogatlan rút vén banya!
 — Hogy kinem tekerte nyakát szopós korán az anyja —
 Hogy esztendő számra nézve tulajdonkép mint álla?
 Nem tudom, — de megpuszizta orra hegyét az álla.
 Sok rosz ginez-göncz lóggott rajta. — Igaz? hamisítás-é?
 Azt se tudom, de azt mondják egykor volt az mind másé!
 Ugy szerezte, ő rá mondák: semper felix csak nube,
 Meg is tevé, egyért másért a kulcslikon is bútt be!
 Keblében az irigységnek lángja égett, — a másé
 Tetszett neki, szive olyan kaján volt mint Tamásé.
 Akármiként tette szerét, de csak elcsiperinté
 A szomszédnak egyet-mását, akár unde per indé. —
 Szomszédjában lakott egy szép takaros kis menyecske,
 Szép gazdaság volt körülé marha, ló, tyúk, lúd, keeske,
 Bárány, borju, hizott sertés, neki szép hasznót hozott,

Referáda a Lónyai báljáról.

Böngészet egyik félhivatalos lapból szóról szóra:
 „A kísértetek órájának megkondultakor megnyil-
 tak az éttermek, és — ó borzasztó kép! Iszonyu mészár-
 lás, vérlázító kegyetlenség, melyek a vesztő hely láttára
 megleptek.

Ó Lónyai! Lónyai! az őa lelkét nagy teher nyomja
 és furdálni fogja örökké.

Hány reményteljes fáczán családot irtott ki megtá-
 maszaitól?

Hány öz csecsemő szemében csillog a gyász könnye
 nemzője után?

hány tehetséges disznó, borju, érdemes marha siratja
 édes véreit, rokonait?

hány hallgatag vizilakó rejti némán magába keser-
 vét marinírozott, érdemetlenül halálra garnírozott atyafi-
 aiért?!!

Igen úgy van, ott heverték garmadában a lég, föld
 és viz lakói, irgalom nélkül felnyársalva, ádazul megspé-
 kelve, eredeti alakjaiktól megfosztva, a pezsgőző vendé-
 gek martalékaul kitéve stb.

Ezen gyászkép láttára aztán — fejezhette volna
 már be elragadtatását a félhivatalos Napló. — Kemény
 Zsigó így kiáltott fel: Oh! mért is nincs mostan
 énnékem két hasam!

Háza körül évről-évre boldog jólét lakozott!
 Külsőképen a gazdaság jól ment, a föld jól termett,
 Búza, árpa, sokasága tölte padlás és vermet. —
 Egy hiba volt ez asszonyban: ha bár a pert szerette,
 A maga fajtával perelt, inkább oda engedte
 Javait az idegennek, ha ez szépen dicsérte . . .
 Külső-belső gazdaságát, — ő ezzel is beérte. —
 Mondják, hogy e két asszony közt egy kis atyafiság volt,
 No! ha volt is, csak sógorság, az sem igaz csak koholt!
 Ennek a fejébe osztán, ha el vezett valami:
 Csak eltúrta a menyecske, rá sem szokott szóllani.
 Pedig fogyott évről-évre, külső belső gazdaság,
 De csak maradt miből élni, nem volt hát még pusztaság.
 Házacskáját tatarozta, oldalát vagy tetejét,
 Nehezen ment, mert a szomszéd elhordta vaját, tejét!
 Akadt mindig tanácsadó a menyecske fajából . .
 Ki szívesen kíségté zürzavaros bajából.
 A vén szatyor az ilyet már jó előre megkente,
 Menyecskének szomorú volt lefekvése felkelte,
 Évről évre újabb furfang támasztatott ellene.
 Tehenkéjét elcsaklították, mielőtt meg ellene!
 A vén szatyor gazdagodott, a kincsnek sokasága
 Begyűlt hozzá, bár mellesleg volt, . . özön adóssága!
 Hitelezők ha bántották, a szomszédba mutatott . .
 Ne neked is, amannak is, — nem látjátok) van ám ott!
 Tojást, vaját, tejfelt, turót hogy ezt elne adhassa
 S ha el ad is, csupán csak az ő kezén bocsáthassa,
 Kicsinálta a vén szatyor boszorkányi fogással . .
 Leköté a sógor-asszonyt, hogy soha senki mással
 Szerződésre ne léphessen; a menyecske siratta,
 Mikor külső gazdaságát az magára iratta. —
 Mit tegyen már, mihez fogjon? hol vegyen már tanácsot?
 Pusztul a ház, hivatni kell a kőművest az ácsot . . .
 Ekkor jöve véletlen egy potrohos vén prókátor —
 Ne sirj hűgám! Ekképen szólt ne félj semmit, légy bátor.
 A mit elesalt, már nem tied, hadd azt nála örökre;
 Tehetséged nincs már hozzá, nem állhatsz ki csűrökre;
 Osztán meg itt a harmadik szomszéd nagyon vicserog,
 Habár hézad tetején az eső le és becsorog;
 Add meg magad gyász sorsodnak, imé itt van az irás
 Elkészítém, — te ird alá, majd meg szűnik a sirás.
 Mi kevesed meg maradt még, takargasd meg, gazdálkodj,
 Majd meglátod a szomszéd is évről-évre alább hagy!
 Azzal vette rá csufosan a szegény kis menyecskét:
 A káposzta is megmarad, és jól tartjuk a kecskét!
 A menyecske aláírta a sok szép ígéretet,

Kecskeméti bombák.

Legközelebb a kecskeméti cassinó válogatott mák-
 virágainak esteli együtt létük alkalmával Belák Bercei
 tanácsbíró és pajtása csak egy suttogva abban egyeztek
 meg, hogy holnap még vadászni mennek, mert már hol-
 nap után a vadászati idény úgy is beszünttetetik.

Ezt Gáál Ferenc törvényszéki elnök fülhegygyel
 kísérvén, más nap reggel a hivatalos időre pontosan meg-
 jelent; Belák azonban nem compariált a tanács terembe.

Fél órai várakozás után a hivatalos szolgálta által
 Belák behivatik, s az elnök és Belák közt következő dis-
 kurszus fejlik ki:

Elnök: a hivatalos óra már ezelőttjő-
 val bekövetkezett, hol jár ön?

Belák: „kérem alásan vadászatra vol-
 tam menendő's e ezélra töltényeimet ké-
 szítettem.“

Elnök: Hja barátom! ha ön jó vadász,
 löjje meg azokat a vadakat, mellyek az ön
 asztalánhevernek, most pedig tessék dol-
 gozni, majd meglátom, hogy délig hány ba-
 kot fog ön löni.“

Eltelvén a hivatalos óra, elnök jelenti, hogy az
 elintézés alatti ügyek tárgyalása, délután folytatattik.

Bogos Endre tanácsbíró megszólal, hogy ő délu-
 tán 3 órára lakadalomba hivatalos s így nem jelenhetik
 meg. Az elnök rögtön összegezi az indokokat, s a ha-
 tározatot következőleg állapítja meg: Önnek délután
 3 óráig hol létéhez semmi közöm, azonban
 délután 3 órakor kell, hogy itt találkozz-
 zunk.“

Ezekből látszik, hogy Horváth Dóme mily szor-
 galmas és érdemes emberek kinevezésére bírta. Bittó
 minisztert, kiknek a múltban is leginkább semmit nem
 tevésből állott minden tevékenységök.

Eljen! a derék elnök habár jobboldali is. Eljen
 elnöki jogával továbbra is. És ha az ügy az ily féle
 emberek miatt bátra maradást szenvedne, csapassa el
 őket.

Bödör Sándor,
 cassinói hivatalos szolgálta.

Czigány flegma.

Látva az úr, hogy czigány napszámosa ugyan csak
 horkol az almafa alatt, rá rival: Hát te sem mire
 kellő! napszámra alszol?

Nem én, kéremalásan nagyságos uram, csak óra-
 számra, válaszol a more egykedvűen.

Ámde ezzel bús fejére még több al-baj méretett
Avagy nyer-e némi hasznót? nyer-e egyet vagy tizet?
Nem bizony, de mi övé volt évről-évre ráfizet!!

* * *

Ferencz gazda! nem ismeri kend a bünös-vakmerőt,
Ki elcsalt a menyecskétől kincset, jogot és erőt?
Ki megirta a szerződést a menyecske részére . .
Mely bajból nemti ki, sőt ujba rekeszti be.
Nem sejtí kend? nem sokára kitől kérdi egy nagy ur:
„Erklärung mir Graf Orindur diesen Zwiespalt der Natur.“

V i g F e r k e.

Izenet és válasz.

Egy inast bizonyos urhoz küldvén gazdája, az ekké-
pen tolmácsolá ura izenetét:

„Tisztelt a nagyságos ur a tekintetes urat, és azt
kérdeteti, hogy itthon marad e holnap koránreggel, mert
nagyon sürgős dolga van és ökvetlenül eljő, ha valahogy
el nem alszik “

Erre a tekintetes ur így felelt: tisztelem az uradat
mond meg, hogy ökvetlenül itthon maradok, ha el
alszom.

A különbség.

Látta a falusi polgártárs Pest egyik koresmájában,
hogy egyik szobában az asztalon semmi takaró, a másik
szobában pedig minden asztal fel van terítve, kérdé tehát
a mellette ülőtől, hogy miféle emberek azok, a kik ott a
másik szobában ülnek s mi különbség van az itt és ott
között? „Az a különbség, — válaszolá a kérdett, —
hogy itt a hol mi ülünk rendesen fizetnek a kik pe-
dig oda benn ülnek rendesen a díszok maradnak,

A helység kalapácsa

Petőfítől.

Hösköltevény 4 énekben.

Negyedik ének.

(Folytatás és vége.)

Merre, Bagarja uram!

Test-épületének

Élő oszlopain,

Oh merre szalad kend
Gyors szaladással,
Mint a kugli-golyóbis?
Hát férfíhoz illik
Mégfutamodni a harczi veszélytől?
Lemondani a csatabajnak
Hősi jutalmáról,
A dicsőség tölgykoszorújáról?

Ne kárhoztassuk a jámbort!
A gondviselésnek
Választott embere ő,
Ki elhárítani termett
A végpusztulást falujáról.
Avvagy ha nem ekképen cselekednék,
Mért hiná őt a világ
A béke barátjának?

Ő e nevezetnek megfelelőleg
Intéze tette irányát,
S könnyü inakkal iramlott
Az öregbirői lakáshoz,
A melynek előtte
Méltóságosan állott
A kaloda.

Bagarja béke barátja,
Aiva találta
A kevés szavu birót,
A böles aggastyánt.
Ottan fekvék ez
Testének egész hoszában
A pamlagon
Azaz a fapadon.
Párnául ködmöne szolgált,
Az öregebbik,
Mert az ujat kimélnie, kellett. —
Bagarja uram
Megdöfte az oldalbordáját,
Hogy az álom sűrű kódét
Szétoszlassa szeméröl.
De korán sem volt ez
Oly könnyü munka, minőnek
Első látásra talán

Gondolja az ember.
Soká bajlodék vele Bagarja,
Míg fölnyilt az egyik szeme nagy-nehezen,
S lelki nyugottsággal kérdezte:

Mi baj? "

„Baj van, bíró uram, és nagy baj!

Csak talpra, de gyorsan,
Ha azt nem akarja,
Hogy vége legyen helységünknek,
Vége örökre!

Kiütött a háboru, és dúl.

A szemérmes Erzsök
Csapszéke lön a csatatér.

Az egész falu népe

Egymást kaszabolja

Hogy nézni iszony.

Potyognak az emberek,

Mint a legyek őszi időben.

A föld a kifutott vértől
Olyan mint a vörös posztó.

Az enyészet gyászlobogója

Leng a szomorú csatatéren

Tápáskodják föl, bíró uram,

És menjünk szaporán!

Mert csak bíró uram az,

Ki követ gördíteni képes

A rohanó romlásnak elébe. "

Így végzé a esata festését,
A béke barátja, Bagarja.
A kevés szavu bíró,
A böles aggastyán,
Fölnyitva szemének másodikat is,
E kérdést látá szükségesnek:
Hát menjünk? "

„Pedig tüstént! " volt a felelet.

„Nem bánom " , szóla szokott nyugalommal

A böles aggastyán,

S miután uj ködmöne rajt' volt,

És botja kezében:

Utnak eredtek. —

Szomszéd volt a kevés szavu bíróhoz

A hivatalában pontos kis-bíró.

Beszóltanak ehhez az ablakon által,

És mondák: jöne velök

S szót fogadott a hivatalában

Pontos kis-bíró,

Bár nem nagy örömmel,

Mert legszebb kedvtöltésében zavarák:

Épen feleséget verte.

Mikor a kántorlak elébe jutottak,

Az amazontermészetű Márta

Szomszédnéjával

Akkor végzette pörét.

Mely onnan eredt,

Hogy a rossz lelkű szomszédné

Egy tyúkját agyonütötte,

Mert ez mindig az ő csirkéi közé járt,

S élet te előlök az árpát.

Képzelné lehet,

Hogy mekkora volt dühödése

Az amazontermészetű Mártának

Hallatlan kára miatt;

De azt már képzelné lehetlen,

Hogy mekkora lett dühödése,

A midőn a béke barátja

Tudtára adá férjének esinját.

Szólni akart,

De a szó elakadt gégéjén.

Szeme vérszínű lett

S arczulata kék,

És reszkete minden tagja,

Valamint a kocsonnya.

Szétnézett vizsga tekintettel,
Mellette hevert egy seprő-nyél,
Azt fölragadá,
S böszülve kiálta: „Utánam!”

A midőn a kevés szavu biró,
A béke barátja, Bagarja,
A hivatalában pontos kis-biró
S az amzontermészetű Márta
Elértenek a esata helyre:
Iszonyú vala a látvány látása,
A melyet láttak.
A harc járta javában.
A béke barátja, Bagarja,
Nem füllentett, mikor azt mondá
A kevés szavú birónak,
Hogy enyészet gyászlobogója
Leng a szomorú esatatéren.
Úgy volt egy betűig!
A kemence — honnan
A kancsal hegedűs,
A félszemű czimbalmos
S a bögő sánta huzója
Az ifjuságot tánczra viditá
Hurjai bájos pengésével, —
A kemence lezúzva
Ugy mered a levegőbe,
Mint valami sziklai vár,
A tatárjárásnak utána.
Tört asztalnak s tört poharaknak
Romjai lepték
A véráztatta szobát,
S a vérnek közepette
Búsongva tűnődött
Egy leharapott fül.

Az amazontermészetű Márta
Hős elszántsággal törte magát át
A vivó tömegen,
Mignem férjére talált,
Ki egy szögletbe vonultan,
Kinjában most is nyögve, kuczorgott.

Oh Hamlet! mi volt ijedésed,
Mikoron megláttad atyád lelkét,
Ahhoz képest, a mint megijedt
A helybeli lágyszivü kántor
Feleségének látásán?
Egy fél-ép asztal alá bújt,
S kezeit könyörögve kinyujtá
Az amazontermészetű Mártához.
De ez nem könyörült.
Mefogta egyik lábszárát,
S kihúzta az asztal alól,

És addig döngette, a mig csak
A seprő-nyélben tartott.
Aztán ott ragadá meg haját,
A hol legjobban fáj,
És elhurezolta magával
Mint a zsidó a lóbört;
S ekkép vigasztalta: „Jerünk csak,
Itt a világ szeme láttán
Nem akarlak csuffá tenni . . . de otthonn
Majd megkapod a magadét!”
S miután ura volt mindenha szavának
Az amazontermészetű Márta:
Hinni lehet, hogy most sem szegte meg azt.

Az alatt a kevés szavu bíró,
 A böles aggastyán,
 Nem ékesszólásánál,
 De tekintélyénél fogva
 Leccsillapítá a harezuak fergetegét.
 A vérontásnak ideje lejárt.
 Meghunnyázkodtak a küzdők,
 Mint a marakodó ebek,
 A mikor gazdájok előjön,
 S rájok bögi: „Kimenj!”
 A háboru közkatouai
 Elsompolyodának.
 A fondor lelkületű egyházi
 S a helység kalapácsa
 Bírói paranesra előállt,
 S mindkettő fölterjesztette ügyét.
 A kevés szavu bíró
 A böles aggastyán
 Megdorgálta keményen
 A fondor lelkületű egyházfit —
 S a helység kalapácsát,
 Mint kezdőjét a esatanak.
 A hivatalában
 Pontos kis-bíró által
 Kalodába csukatta.

Ott nyögi most fájdalmát hőstünk
 A kalodában,
 S csak azzal vigasztalja magát
 Hogy elleneit megverte vitézül,
 S ha innen az isten megszabadítja,
 Megkéri azonnal
 A szemérmes Erzsókot.
 * * *

Te pedig, lantomnak húrja, pihenj!
 Nagy volt a munka, s bevégezd
 Emberül e munkát.
 Én is pihenek
 Babéraiton,
 Miket a hírek mezején
 Borzas főmre kaszáltam.

Mostan akár ma megássa
 Gödrömet a sirásó
 Bánom is én!
 Azért én élni fogok,
 Mig a világnak
 Szappanbuboréka
 Szét nem pattan.

Pislogni fog a hir méese siromnak
 Koszorús halmán,
 Mint éjjel a macska szeme.
 Eljö az irigység
 Letépní babéraitam de hiába!
 Nem fogja elérni;
 Magasan függendnek azok,
 Mint Zöld Marzi.

S ha sötét zsákjába dugand
 A feledés:
 Fölhasogatja sötét zsákját
 A halhatatlanságnak fényes borotvája.

Országházi czédulák.

I.

Simonyi Ernő urnak:

Mit izélsz te abba a „Szombati lapok”-ba, hogy Dunaföldvár-ra olyan járás bíró-t neveztek ki, — ki baromi bánásmódjáért még most is vád alatt van? Ez az én munkám, mert tudnod kell, hogy ő is ama bivalyok közül való, kik, vagy melyek engem ide a képviselő házba segítettek!

Semmiczei Ödönke.

II.

Irányi Dániel urnak:

Mi a menkünek ijesztgetitek a világot, hogy ti a bal-középpel egyesültök? nem tudod, hogy a pécsi káptalan szentmiklósi szőlőjében az öszön sok bor termett, s a fő-tisztelendő urak ismét készek ám 25 kocsmát ujittatni ellened.

A pécsi Szauter pap se boland ám, hogy leendő püspökségi reményeiről — mikor oly tömérdek eszközzel rendelkezik a képviselővé lehetőséghez — a te szép szemeidért lemondjon.

Tehát ne ugrádj.

Deák Ferencz.

Az eladó 50 páleza.

Volt egyszer Miskolczon egy igen csintalan huszár,
— úgy hitták hogy Vita.

Már az iskolában is sokszor mondá neki az ő jámbor
tanítója, hogy hej! Vita! Vita! non erit vita, semper ita!

De azért a fiun nem fogott ez a figyelmeztetés
semmit.

Egyszer katona korában valami nevezetesebb kihá-
gást követvén el, amugy sommás uton 50 botra ítéltetett.

Vitát még ez a drákói kegyetlenség sem hozta
zavarba.

E közben azonban beterelték őt az ugynevezett
strófbázba, hogy addig is míg neki a megszolgált katonai
illeték hátulsó állapotjára rakatnék — ott megszánva
bánva bűneit, töredelmes lélekkel nyújtózhassék el azon a
szürke paripán, a melyen soha sem szeretett ülni.

Vita azonban itt sem busult, hanem pipára gyujtott,
kikönyökölt az ablakba, s eresztgette ki azokat a bodor
füstöket, a melyektől még a dörgő légy is leszédült, ha
ugy véletlenül annak a füstnek utjába esett.

E közben arra megy valami Jordán nevű izraelita,
kit Vita igen jól ismerve, megszólítja őt.

— Hej! Jordán! — mondá neki — valami eladni
való portékám volna, nem venné meg kend?

— Nu, mi? viszonzá a zsidó — miért ne? — mi
lünne az Fita uram?

— Hát bizony az nem egyéb mint igen jó 50 darab
nápáleza.

— Nu, nem bánom, — higy adja kend Fita?

— Hát nagyon olesőit.

Tulajtonképpen, hát mi lesz az áru?

— Kendnek Jordán, mint régi jó ismerősömnek oda
adom 10 forintért.

— Aduk érte Fita, üt furintot.

— Pogány a véred! — mondá mintegy megütödvé
Vita. — Látod hogy meg vagyok szorulva, azért alku-
szol velem ilyen könnyen: — Hát adjon kend érte
nyolcz forintot

Egy krajczárral sem tübbit. Itt az üt forint, —
adja kend higy nem?

— Jól van Jordán! ha már olyan istennélküli ter-
mészeted van, hát vidd, — légy vele boldog.

Jordán kifizetvén ennél fogva az öt forintot Vitának,
kérdé tőle hogy hol veheti át a pálezákat.

— A kapitány urnál — válaszolá Vita. —

Erre a jól utba igazított zsidó, elmegy a kapitány-
hoz, — ott tiszteletteljesen tudtára adja neki, hogy ő Vi-
tával ilyen meg ilyen alkura lépett, azért a vitéz kapitány
ur szolgáltassa ki a Vita-féle 50 pálezát

— Nem bánja kend meg az alkut? kérdé Jordánt a
kapitány, — mi alatt legott átértette a Vita huncfutságát.

— Nem bánom vitéz kapitány uram, válaszolá Jordán.

Erre a kapitány legott behívta az ott szolgálaton
lévő káplárt, tudtára adá neki, hogy ez a jámbor izraelita
megvette Vitának az ő 50 pálezáját, tehát vezessék ki az
udvarra, s szolgáltassák ott ki neki a maga rendje és
módja szerint.

A káplár erre a szegény Jordán zsidót rögtön kive-
zette az udvarra, aztán a legényekkel kivitetett oda egy
ócska padot, arra lefektették szép egyenes vonalba
az ő termetét, s úgy rá rakták Vita 50 pálezáját, hogy a
szegény zsidó csak úgy nyögött bele.

Mikor felkelt a szegény Jordán, nagy kegyesen fel-
emelvén szemeit az égre, fájdalmas hangon sóhajtá:

— Nu higy akaszsa fel kendet Fita a kassai huhér,
nem gescheftülök én kenddel a tübbit!

Az új biró dala.

Egyszer esik esztendőben karácson,
Egyszer él csak az ember a világon,
És ha egyszer él, valóban éljen is —
Ellőzze meg: nem bánja a nemesis!

Lám én szépen megelőztem ő kemét —
— Forgassa az ember jól a köpenyét,
Sima szájjal vedd a koncezt, ha ve'nek:
Farkesóváló szelid kutyát szeretnek.

Felhasználtam practice én e módot,
Fel is multam a ház őrző komondort.
Meg is nyertem jó gazdámtól dijamat —
Mig komondor úr rág csak kenyér hajjat.

Jah' a világ szörnyen halad előre!
— Szépen készül a pókháló jövőre —
Elmaradni nem lehet az embernek:
És elvért fényesen megfizetnek.

Egyszer esik esztendőben karácson.
Beh! jó világ! semmi dolgom — pipázom!
Igazságot könnyű tenni! elve csak:
Annak ég a tüze, a ki rája rak.

Jézus krisztus de okosat műveltél:
Hogy a bűnös emberekhez lejöttél,
Emlék napod lett karácson, és nekem.
Soha, soha nem volt ilyen életem.

Áldja isten kedves, édes gazdám;
Ah nyugalom! kiverem a pipámat.
Kopogtatnak . . . fontos ügyben. Ej no h át
Elvégzi az öreg őrök . . . adja át.

Piripotya varvanyú.

Zsiga pósta.

Mókusnak
Dunaföldvárra:

A esatka remete
életrajzát szívesen
vettük, s ha a derék

férfiu a bekövetkező bőjti na-
pokban csakugyan megjelenék
a d. földvári kálvárián, tudó-
sitson ön, közölni fogjuk.

Hogy páter Makutyi uno-
káját temette el, s hogy tulaj-
don veje mellett volt bizonyos
verekedési ügyben törvényes ta-
nu, — rég tudjuk s mint elavult

dolgokat tehát nem közöljük, hanem a szent Szerafin
zászlószentelést, ha elmésen leírja ön, bizonyosan adni
fogjuk.

Az is régi dolog már, hogy Páter Makutyi azzal in-
dokolta Dunaföldváron egy szolgabíró szükségességét
„mert a nép tudatlan.“

Szent igaz, hogy az olyan predikációktól, mint a
minőket ő atyasága szokott ez előtt tartani, még senkisé-
m lett tudós társasági taggá; valamint az is igaz, hogy egy
lelki atya szájából furán hangzik az a nyilatkozat, hogy

népe tudatlan, Talán szolgabíróval akarta ő atyasága a tu-
dományt belé veretni, miután az ő böles kathekhizátziói
nem fognak rajta. Erre nézve csakugyan jó lett volna a
mostani járásbíró Sz., miután e derék ur tanítási rend-
szere ismeretes.

Ezek mind régi dolgok frissebbeket kérünk.

Bongyornak Pécsre: No szerelmes szép
eesém! ha boldogságodra ez épen elegendő, hogy remegő
kebelled sokáig ne várj a boldogság után, lásd mily ha-
mar kidrukkoltattam borzasztó eszme szörnyeidet. Ne!
gyönyörködj benne:

I. Borseprű Jankó vadpoetának:

Eget verő kádentziákat ira ő,
Bosszuját kitöltni másképp nem tudá . .
Ugy van, a számár is ha megmérgeedik,
Torkaszakadtából kiáltja hogy „iá.“

II. Egy szép hölgynek:

Azt mondod te szép hölgy! azért
Nem prenumerálsz lapokra . .
Mivel azok nagyon drágák
S nem jut pénz ily dologra.
Látod édes szép hölgyecském!
Pirosító s hajporodnak
Fele árán, de sok lapot
Járathatnál te magadnak.

Legmerészebb várakozásom

reményen felül is teljesült.

Az 1860-ik (Rothschild-sorsjegyek) f. é. február 1-én történt húzásán a legujabb combina-
tíombeli részletlevélből 130-nál több huzatott ki sorozattal. Miután a részletlevél szövegében köteleztem
magam a huzott sorozatot 450 frttal visszavásárolni, ezennel udvarias felszólítást intézek legujabb combina-
tíóm mindazon szerencsés tulajdonosaihoz, sziveskedjenek a részletleveleket az illető nyugtákkal vagy pos-
tai vevényekkel hozzám beküldeni, mely esetben az aoban megirt 3 drb eredeti sorsjegyet ingyen, ugy a
maig befizetett összeget kamatjaival, s azonkívül még 100 forintot haszon gyanánt fogok kifizetni.

Ezen szerencsés esemény által felbátorítva folytatandom legujabb combinatióm kiadását és az illető
megbízásokat annál is inkább ideje kotán beküldetni kérem, minthogy a sorsjegyek folytonos áremelke-
dése mellett kétségkívül az árat is fölrugtatni fogom.

Február 15-én leend az 1871-ki magyar dijsorsjegyek húzása és általános kedveltetéseért ezen
sorsjegyet is felvettem legujabb combinatiómba.

Az első 10 frtos részlet lefizetésével, az illető teljes tulajdonosa a részletlevélben foylalt 4 sors-
jegyeknek és a nyereményt senkivel megosztania nem kell.

Általánosan ismert és igaz devise-m: „Csak Fortunánál található a szerencsét,“ ezuttal
is fényesen bebizonyodott.

FISCHER M. L.

váltóháza a „Fortunához“ Pesten, hatvani-utca 16. sz.